

TORGNÝ LILJA

SKUGGSÁNG

DIKTER 1980-2022

Blackbird Publishing

KAPITEL 1

SKUGGOR I PROVENCE

DROPPEN OCH STENEN

Droppen urholkar stenen.
För varje andetag.
Dag efter dag.
Om du också som en stenstod
var stel och stum
skulle jag vara dagg för dig.

SKUGGOR I PROVENCE

SKYMNING

Cikadans gnissel
viskar i sommarbrisen:
stilla, stilla frid...

DISJECTA MEMBRA

Tidigt tog du till ditt inre:
ljuset i det våta gräset
strån som kittlade kring bara fötter.
Liksom luften revs sönder
av syrsornas stråkar
fanns samtidigt tomheten
av detta tillfälliga —
tillvarons egen skugga.

UNDER STJÄRNOR

Vinden känner du, vandrare
under stjärnor —
mörka trädtoppar
strandspegling månen över din axel.

Ytans rörelse
grumlar ansiktet
i stjärnornas dans.

Som ljuset sjunker du
bortom bilden
i det kalla vattnet.
När ska vi nå
främmande världar?

DU FÅR INTE SE PÅ SOLEN

Du får inte se på solen, älskade
den gör dig blind. —
Skåda i stället stjärnorna
som breder ut sina eldar över vattnen!
Lyssna till vinden
och till havet som rullar in emot land!

Solen värmer dig
ger liv och lyser upp
i den eviga natten.
Men se aldrig på själva solen!
Känn den varma sanden
det ljumma vattnet som svalkar!

Lägg ditt medvetande i mitt
och gör vad du vill —
men se aldrig länge mot solen!

HJÄRTATS TÖRST

Bort från ljusen och de glada skratten,
ner till drömmars mörka vattendrag,
drar jag ensam genom natten
för att svalka mig ett slag. —

Men i hjärtat bär jag ständigt plågan,
bränner längtan i mitt bleka bröst,
tills jag slutligt släcker lågan
för att dricka gränslös tröst!

ORD FÖR DIN MUN

Jag vill skapa klanger för ditt öra,
skänka ljud för din förgyllda mun,
ljud som porlar liksom sorlet ur en brunn.
Dröj dig kvar en stund, och du ska höra

uttolkade: regnets dunkla tankar,
när det duggar över åkerns säd;
ord av vinden, som besjunger skira träd,
där den trånande och evig vankar

rastlöst av och an bland lövens vimmel...
Jag ska forma bilder för din blick
så att dina läppar ler och säger: "Drick
ur min källa kvällens djupblå himmel!"

ROMANS

1

Kring din gestalt kom allt att välva
sig; varje stjärna där fanns till
för dig, som fick min rymd att skälva
och själva tiden att stå still. —
Du var som vindar i april!

Som luften var ditt sätt att vara;
din själ förnam jag som en fläkt,
ett sus eller ett stråkdrag bara.
En bris fanns i din andedräkt
och i den kärlek som du väckt.

Jag saknar ännu all den lycka
som flyktigt rörde vid min kind,
och som jag hade velat trycka,
då du försvann vid hjärtats grind...
Det känns som en novembervind. —

ROMANS

2

Likt körsbärsträd, vars blom på våren
slår ut i många hundratal,
så glöder i de unga åren
en känsla både het och sval...
Den blandar lust med kärlekskval.

Med tiden blir det frukt av kärnor. —
En blomma var din röda mun.
I dina ögon tändes stjärnor
likt skimmer ur en evig brunn
(där ytans bild är ytterst tunn).

Under en vårsky ska vi traska
mot skymningsland och iskall död.
Så låt mig brinna, bli till aska,
som flammar upp med höstens glöd
och färgar horisonten röd...

ROMANS

3

Den kärlek som jag fordom kände
var endast anad, kanske drömd...
Likväl en låga ständigt brände
i själen, där den nu är gömd;
min sorg är sedan länge glömd.

Snart famnas jag av vinternatten,
som finns i varje levnadslopp
likt strida strömmar under vatten.
Då lämnar krafterna min kropp,
och längtan blir förlorat hopp!

Jag vill att du, som gav mig orden,
ska ta dem åter, när jag går
så stilla till den tysta jorden,
dit sommarljuset aldrig når. —
Där saknas månader och år...

NARCISSUS

Det som en ljummen vår fick dig att våga
ta steget ut mot vidderna vid stranden
och plötsligt lösgöra familjebanden
var kanske hjärtats längtansfulla låga...

Eller var det helt enkelt världslig plåga,
som drev dig bort med vindarna och sanden,
tills du i ensamheten nådde randen
av all din egen innersta förmåga?

Behagligt lutad vid en vattenspegel
blev du av blickens dunkla fågring fången!
Du märkte aldrig molnens fyllda segel

och hörde inte längre fågelsången,
då ljuset glimmade som ur en degel,
och du i andakt såg din bild den gången.

MARIA BIRGITTA THERESE

Du stod mig plötsligt nära —
mitt i den korta tid som ges
här under månens matta skära.
Du är min sanna antites,
Maria Birgitta Therese.

Jag vill att du ska vara
så mycket mer än blott en parentes...
Men hur ska jag förklara
(med rösten ostadig och hes),
Maria Birgitta Therese?

Vi kan väl dela allting lika,
där djungeln tycks bli mera gles,
och mörkret längtande ger vika
för glöden i de stunder då vi ses,
Maria Birgitta Therese!

I STORMENS ÖGA

När vinterstormar sällsamt viner,
och dunkla krafter kommit lösa,
ska jag med ömhet överösa
dig, tills din iris åter skiner...

Om vårens milda dager dröjer,
och nätterna tycks alltför tysta,
så ger jag dina drag (nyss kyssta)
ett solvarmt glitter, som förnöjer.

Jag finns i blommans blyga själ,
i stjärnors bloss och havets dyning,
i dagens rodnande farväl...

Jag brann i tidens första gryning
och är, med denna heta kropp,
en del av kärlek, tro och hopp.

OM VÅREN

Jag vill höra vind
spela i en lind
och förnimma fåglars
kvitter över snåren.
Jag vill smeka din kind...
— Maria, kom med våren!

Låt din heta famn
bli min hemmahamn,
och låt mig få sjunga
om de unga åren!
Jag vill viska ditt namn:
— Maria, kom med våren!

BETRAKTELSE

I dina ögons ljus
betraktar jag mig själv,
syns träden kring vårt hus
som i en stilla älv...
Din ögonfärg är brun,
och min är nästan blå. —
Som i en fågels dun
finns skymning i oss två.

KORSVÄGAR

Under en tidig morgonpromenad
sent i oktober tycktes det mig plötsligt
att detta liv, som varit mig så kärt
men ändå bitvis blivit ganska ödsligt,
inte var mycket mera väsen värt
än ett av nyponrosens bleka blad,
snart halvvisnat men ännu skärt.

SERENAD

Det var en gång en näktergal,
som sjöng i skog och dal.

Men ingen ville höra på,
så virtuosen kände sig rätt grå. —

Då kom med päls och yvig svans
en miss, som var den vackraste som fanns.

Hon spann: ”Men Näkter, säj,
du kan väl sjunga här för mej!”

Strax slog sig fågeln ned vid hennes nos
och kvad om daggen på en nyponros. —

Den sluga kattan tog ett språng,
och sedan hördes ingen sång...

I FÖRBIGÅENDE

Den stela dockan har ett sällsamt liv,
poserar evigt stum i aftonklänning
i ljuset bortom stadens tidsfördriv,
bebådar skönhet (för en billig penning);
hon skimrar klart i kvällens gråa dis,
där mängden rör sig i ett invariant mönster,
och knappast någon verkar ta notis,
när de passerar klädbutikens fönster.

SOM EN ORKAN

En gång såg jag dig nog på en stökig bar,
då du dansade för var begeistrad karl.

Jag är blott en drömmare, du är min dröm.
All vår längtan för oss till en ständig ström...

Du är som den vildaste orkan för mig!
Kan jag annat än försvinna bort med dig?

Det finns dårskap i ditt ögas dunkla natt:
stormen stillnar, medan ljuset flämtar matt.

Öden flätas samman i en djuphavsström. —
Du är blott en drömmare, jag är din dröm.

M/S ESTONIA IN MEMORIAM

Kyligt blåste det den natten,
när Estonia lämnade sin hamn
för att färdas över mörka vatten...
Mayday, mayday... This is Estonia!
Med sin passagerarlistas tusen namn
sjönk hon djupt i havets famn. —

Många hundra blev då fångna
på ett skepp som hastigt gick i kvav
likt en katastrof ur det förgångna. —
Mayday, mayday... This is Estonia!
Man ska minnas de ombordvarandes grav,
när man far på detta hav...

POSEIDON

Nu har Poseidon strandat —
med havets hemlighet —
bland änglarna, som landat
med flöjt och med trumpet;
och solens hetta bränner
på dödens stora scen,
fast ingen längre känner
bland brons, betong och sten. —

Hör, Orfeus blandar toner
om dröm och verklighet,
om livets illusioner,
om det som ingen vet;
han spelar för de fallna,
som hörde stålets sång,
som såg sitt smide kallna
och följde hjulens gång.

Men guldets fick predika,
och aldrig stacks ett spett
i hjulet för de rika,
som spelade roulett;
de satsade om tingen —
man höjde tusenfalt,
men vann det gjorde ingen —
blott döden, som tog allt. —

Och Orfeus knäpper toner
om det som ingen vet,
om änglarnas visioner,
om havets hemlighet.

RIDDAREN OCH JUNGFRUN

Mellan skog och havsstrand står ett
ungt par — hon i en lång vit skrud,
med en glimt av skymningen i håret. —
Han viskar till sin brud:

”Du har vuxit, flicka lilla,
ett blomster på jungfrulig fot...”

”Riddare, ack, gör mig inget illa,
ryck inte upp min rot!

”Jag har levt här invid skogen,
en liten tös med lockigt hår,
liksom skuggan varit marken trogen
min levnads femton år. —

”Se, i handen håller jag en
blek maskrosboll, som snart ska dö;
dess sfär spricker innan morgondagen,
som nås av blott ett frö...”

”Blås, min flicka! Låt en strimma
av kärlek blända livets strid,
och låt ängens maskrosbollar glimma
i evig, evig tid!”

KÅLMASKEN

Jag är en kålmask. Tvi!
Och aldrig, aldrig ska jag fjäril bli!
När mina syskon flyger vita
och sommaren står grön,
då får jag fortfarande slita —
det är min enda lön!
Jag ville bli en fjäril,
jag ville sväva fri,
men aldrig av mitt käril
ska det en fjäril bli.
Tvi!

VARULV

Ett antal män med dragna blanka stål
har samlats här på heden denna kväll,
efter att man har hört ett vidrigt vrål
från någon djurisk stämman — hes och gäll!

Den besten ska få mer än vad han tål!
Jag deltar själv i lagets vilda jakt,
som helgas av ett högre ändamål. —
Men jag har också hört vad många sagt

om det som skett, när månen stigit full
och strukit med sitt dunkla marmorsken
längs stigar och på unga flickors hull...

När silverkulan släckt var blodsprängd ven,
så ska det framgå hur det varit jag,
som stundtals burit djurets anletsdrag.

SKUGGOR I PROVENCE

HÖSTMÅNE

Stående nära
slänten såg jag skymningen
vid månens skära.

VANDRARENS NATTSÅNG

Över bergens kammar
är ro,
vid mörka stammar
intill ditt bo
hörs ej minsta fågel nu;
tystnat har skogens ilar.
Vänta blott, snart vilar
även du.

Johann Wolfgang von Goethe

TO PLAY YOUR GAME

Let's face this platitude:
I like your painted lips, well-dressed
And curvy hips... Yet, there's a test
Which maybe makes me sound quite rude.

But still I got this attitude
To you and, baby, you're the best;
It's time to show me all the rest. —
I want to see you... in the nude!

To play your game gives such a pain.
And even though the sight of you
Could make a weak man go insane,

It pleads for my artistic vein.
However, this is nothing new
According to my point of view.

THE WOMAN IN BLUE

Your hair is blond
Like sunshine in a pond.
Your eyes are deeply blue.
Oh flirty, flirty lady
 (Flirty lady, flirty lady),
You're such a pretty baby
 (Pretty baby, pretty baby).
I wanna dance with you!

Your blouse is pink
Today but, like my ink,
Your clothes are mostly blue.
Oh tasty, tasty lady
 (Tasty lady, tasty lady),
You're such a pretty baby
 (Pretty baby, pretty baby).
I wanna be with you!

Your mind is bright
And filled with cosmic light.
Your voice is sadly blue.
Oh friendly, friendly lady
 (Friendly lady, friendly lady),
Say, won't you be my baby?
 (Be my baby, be my baby!)
I'm so in love with you!

BEAUTY ON WATER

Here I am sitting in the summer heat
With evening shadows on my sunburnt face,
While in bikini, cooling her bare feet
Or from a leaning pose, she shows true grace.

Whenever I am resting by the stream,
These waves are slowly whispering to my ear...
Like costly jewels, I can watch them gleam
From many miles away, or very near.

At dusk, they still reflect some kind of light
And then begin to spread the morning glow,
When dawn withdraws the curtains of the night.

From well-known places, where the waters flow
Forever, our souls will soon be gone,
But for a while we have to carry on.

ON THE DANCE FLOOR

“Hey there strange little sister,
What’s the thang that makes ya move?
Is this a new kinda groove?”
“It’s all voodoo, mister!”

“You’re so cute, little sister,
And those tropic eyez are blessed!
Still, ya tremble like one possessed...”
“That’s the magic, mister!”

*So let’s dance the last dance,
Let’s dance the last dance,
Let’s dance this last dance tonight!*

ME AND CHERRY

Once, I knew a girl in New York City.
Cherry was the cutest chick there's ever been.
But she was just married. Say, ain't that a pity?
Dan wasn't mere the biggest man that could be seen,
He was also really mean.

And I think he'd almost been to prison. —
Cherry's husband used to work 'til late at night.
Then he went to any place where people would listen.
When he finally came home, he liked to fight,
And the neighbors got a fright.

While I stayed at some cheap hotel with graffiti,
Me and Cherry met in an Italian restaurant.
She was having dinner in the downtown city
With some girlfriends from another continent,
And she looked quite elegant.

She was served a soup they call zucchini,
And then suddenly she spoke out loud to me:
“Do you like Puccini?” “No, but this panini
Definitely is one of my favorites, you see!”
“Such a beauty!” I thought. “Gee!”

IN MY MIND

The girl was very sweet
With eyes so blue; the one
You least expect to meet.
But with her was her son.

She smiled and suddenly
My heart was beating fast.
What for I could not see
Then thinking of the past...

EXILE YEARS

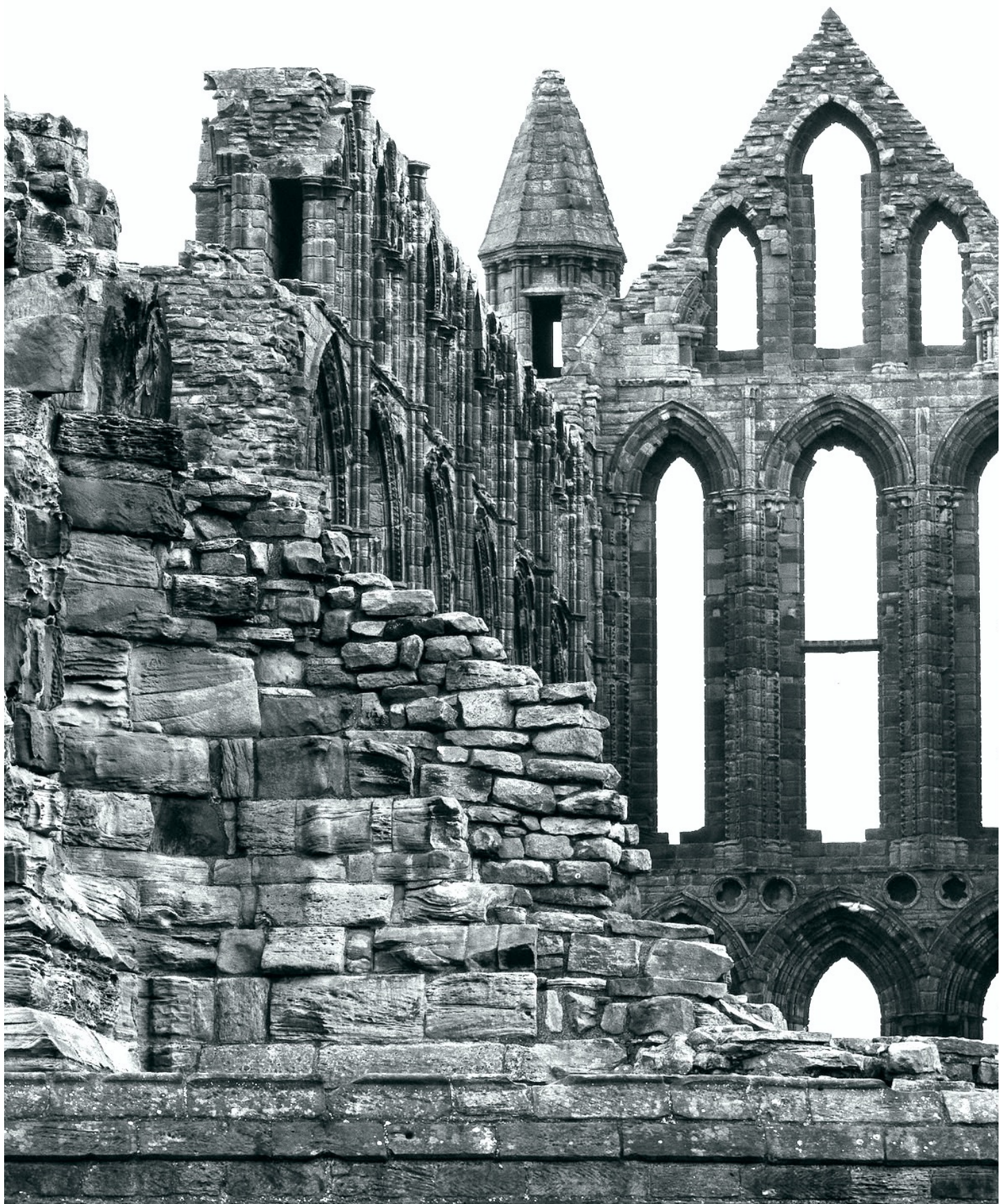
So this is how I one day came
To live where people spoke differently
And just authorities would know my name.
By then, there was no more such boundary

As when I had to lock my door
And look into the walls and ceiling.
It wasn't like any place I'd seen before,
But I can still have that peculiar feeling.

Beyond the refugee's old tears and fears
There was a land of possibility.
These were the exile years...
And here's a state of some tranquility.

KAPITEL 2

DR DRACULA & MR HARKER

WILLKOMMEN! BIENVENUE!

Harker, min vän

Willkommen! Bienvenue! Välkommen

till Karpaternas dimhöljda berg!

Jag hoppas Ni funnit er tillrätta

och låtit Er smaka av vårt *cuisine*

på Golden Krone Hotel i Bistritz

där jag lämnar detta brev i receptionen.

Sov väl *in dieser Nacht!* Den som lever får se.

Jag emotser en snar fastighetsaffär i London

med full diskretion enligt överenskommelse.

Diligensen från Bukovina avgår kl 15

i morgon. Min kusk väntar Er i Borgo-passet.

Hoppas resan hittills varit till belåtenhet

och att Er stund här skall vara god.

Er vän

Dr Dracula

AVSKEDSORD I BISTRITZ

”Måste ni resa idag?” sa värdshusvärdens fru.

”Som frosten behärskar en vintertrakt
behärskar det onda världen vid midnatt
före Sankt George som är i morgon.”

Hon hängde sitt krucifix kring min hals.
Radbandet var svalt som daggen i gräset
denna morgon i månaden maj.
Hon gjorde korstecknet.

Värdshusvärden gjorde också korstecknet.
Folksamlingen utanför värdshuset korsade sig
och tecknade med två fingrar mot mig

som skydd mot det onda ögat.
Piskan smällde över fradgande fyrspannet
då vi begav oss av mot Borgo-passet.

VÄGEN TILL BORGO-PASSET

Lundar och gårdar på sammetslena kullar
längs det karga landskapet
överblickade vägen mot Borgo-passet.
De solbelysta bergen reste sig bortom skogarna
likt väldiga monument över skapelsen.
Piskan ven genom luften. *Pitsch!*
Vinden strödde konfetti av blommor
från äppelträd, plommonträd och körsbärsträd.
Vagnen krängde. Piskan smällde. *Pitsch!*
Det började skymma bakom ålderstigna ekar.
Bokar och björkar flankerade sista sträckan
till ravinen, där fyrspannet blev stående
i väntan på Draculas kalesch...
Hästarna gnäggade och frustade
när de hörde ett okänt ekipage närma sig
samtidigt som fickuret tickade mot midnatt.
Marken skälvde... Någon viskade:
”Die Toten reiten schnell in der Nacht!”
Sedan tystnade de klagande ljuden...

MIDNATT FÖRE SANKT GEORGE

En fyrhjulig vagn med sufflett baktill
körde upp jämsides med vårt fyrspann.
På kuskbocken satt en svartklädd man
med stjärnklara ögon, mån vita tänder.

Fyra svarta hästar drog hans kalesch.
”Du är tidig i natt, min vän”, sa den svartklädde
till den väntande kusken. ”Kvällen är ännu ung
och mina hästar dansar ystert längs vägen.”

”Der Engländer war in einer Eile”, sa kusken.
”Mig lurar du inte, min vän”, sa den svartklädde.
Kusken teg och satte fart mot Bukovina.
Jag följde med den svartklädde i kaleschen.

En hund börjar yla över nejden.
Sedan ännu en och ännu en
tills hela trakten ylade i en kör
som övergick i vargars tjutande:

Hourrah! La nuit les morts passent rapides!
Kring oss gnistrade blå flammor.
”Mina hästar ryser”, sa den svartklädde.
”Det börjar snart lysa vid österns bryn.”

DRACULAS SLOTT

Jag stod en stund och lyssnade i tystnad
tiden tycktes oändlig:

Ingen ringklocka eller portklapp
inte ens en flämtning...

Dörren hade svarta spikar av järn.

Var allt bara en dröm i en dröm?

Skulle jag vakna av ljuset och ljuden
från gatan hemma i London?

Tunga steg närmade sig
bakom den gistna porten.

Rasslande kedjor, gnisslande reglar
en nyckel som vreds om i låset...

Över ingången stod det skrivet:

Rechts zu denken ist groß.

Frei zu denken ist grösser.

MANNEN I SVART SLÄNGKAPPA

I dörren: en man med mustasch
hög panna, svart slängkappa
fotogenlampa av silver.

”Välkommen till min enkla boning!” sa han.

”Träd in av egen kraft och vilja.
Lämna allt hopp där bakom.”

”Dr Dracula förmodar jag”, sa jag.

Den svartklädde bugade:

”Jag är Dracula. Jag hälsar er välkommen
till mitt enkla tjäll. Timmen är sen.”

NATTVARD MED BITTRA ÖRTER

Dracula stängde dörren bakom oss
visade vägen till ett åttkantigt rum
med levande ljus, en sprakande brasa
intill ett dukat bord:

”Var god inta denna nattvard
ursäkta att jag inte gör herrn sällskap
men jag har redan ätit... middag
brukar inte dricka så här sent.”

På tallriken: ugnstekt lamm
bittra örter från Transsylvanien.
Till detta två glas *Vino della Grazia*
en bit osyrat bröd.

Jag började känna mig yr, svettas.
”Ni ser blek ut”, sa Dracula.
”Ni skulle behöva en transfusion
av något slag. *Blood adds life.*”

EN DROPPE BLOD

”Har ni kontraktet”, sa Dracula
lutade sig över bordet, snuddade min arm.
Draculas håriga handflator övergick i korta fingrar
med spetsiga naglar. Jag nickade till svar.
”Jag undertecknar med en droppe blod”, sa Dracula.
”Ni får gärna bevittna min namnteckning.”
Jag tog fram ett papper ur portföljen.
Dracula höll fram vänster arm, snittade
handleden med sin nagel, droppade
blod på kontraktet, räckte en fruktkniv till mig.
Jag tittade bort i vämjelse, skakade på huvudet.
Dracula tog ett steg tillbaka.
”Det börjar lysa vid österns bryn”, sa han.
”Jag kommer vara borta till i morgon kväll.
Gute Nacht, Harker!”
”God natt, Dracula”, sa jag.
Utanför ylade vargar.
”Ni stadsbor känner inte jägarens längtan.
Hör bara! *Children of the night.*”
Hourrah! La nuit les morts passent rapides!

NATT I KARPATERNA

Rummet har utsikt mot gården
röda läppar glöder i månskenet.

För priset av ett billigt vin
får du en natt i Karpaterna.

Une nuit en Transylvanie
är som ett år på andra ställen.

Une nuit en Transylvanie
stryker leendet från dina läppar.

Att ha en flicka i Karpaterna
är som att älska varje kvinna.

TRICK MED SPEGLAR

Det var ljust när jag vaknade
måste ha sovit 48 timmar.
Frukost framdukad i rummet intill.
Kaffepannan varm på eldstaden.

På bordet ett kort:
Kommer vara borta ett tag.
Vänta inte på mig. — *Ø*.

Guldservis av utsökt smide.
Gardiner, draperier, sängomhängen
av dyrbara tyger. Inga speglar
i något rum.

Jag tog fram min rakspegel
framför fönstret i sovrummet.
Kände en hand på axeln:
”God morgon”, sa Dracula.

Jag ryckte till, skar mig
märkte inte blodet
på hakan, hade inte sett
någon bakom sig.

Dracula rasande
grep mig om strupen:
”Var försiktig med såret
farligare än ni tror.”

Hans demoniska blick
slocknade, handen snuddade
radbandet till krucifixet
om min hals.

”Er spegel orsakade olyckan”,
sa Dracula. ”Bort med den.”
Han öppnade fönstret, kastade
spegeln gick i tusen bitar.

EN VARNING

”Lyssna på nattugglan, min vän!” sa Dracula.

”Försök förstå på fullaste allvar:

Skulle ni lämna dessa rum
får ni på inga villkor somna.

”Slottet hyser många minnen.

I andra rum drömmer man mardrömmar.

Blir ni sömning någon annanstans
skynda genast tillbaka hit.

”Den som sover vettskrämd kan dö.”

Han strök med nageln över strupen. —

Kunde någon mara vara värre
än denna dunkla plats?

UTSIKT MOT SÖDER

Uppför en stentrappa. Frisk luft.
Genom fönstervalvet ser jag

bergen smälta. Dalgångarna djupnar
som mörk sammet. Nejden badar i månljus.

Dracula kvick som en ödla
kryper längs slottsväggens utsida

huvudet nedåt. Slängkappan blir vingar:
fingrar, tår griper tag i stenarna

blankslitna av årens mortelstöt. Ensam
är jag omgiven av fasor. Ingen utväg.

I MÅNSKENET

Med en fotogenlampa gick jag nedför trappan:
Dörren i vestibulen låst, nyckeln borta.
Ett eller två små rum olåsta
dammiga möbler, malättna tyger.

En trappa upp gav en dörr plötsligt vika
på våningen under där jag bodde.
En väldig avgrund utanför fönstren.
Ask och hagtorn växte i muren.

Kvinnornas gemak i gångna tider:
Öppnade min dagbok vid ett litet ekbord
där någon dam troligen förseglat kärleksbrev.
Flyttade fram en soffa, såg utsikten.

Klockan närmade sig midnatt
kände mig sömnig.
Tre unga kvinnor tog gestalt
i månskenet, viskade till varandra.

De två mörkhåriga betraktade mig med glöd.
Den tredje: gyllene hårsvall, ögon som safirer.
Hade jag mött henne förut i en dröm?
Hennes tänder liknade pärlor.

Jag erfor dödsångest blandad
med längtan att bli kysst.
Deras skratt: spröd musik.
”Du först”, sa den ena.

”Han är ung, han är stark”, sa den andra.
”Kyssarna räcker till oss alla”, sa den blonda.
Hon vätte sina läppar.
Jag kände hennes heta andedräkt.

I dörröppningen: en flicka i vitt.
Klockan klämtade. Jag tänkte:
”Det kan vara himlen
det kan vara helvetet.”

Flickan tände ett ljus, visade mig vägen.
Jag hörde röster genom väggarna:
”Välkommen till Draculas slott!
Vilken underbar plats!”

Jag tänkte: ”Vilket fantastiskt leende.
Vilken underbar blick.” Hon sa:
”Välkommen till Transsylvanien!
Jag har kommit för att befria dig.”

Mitt huvud kändes tungt
blicken dimmig, jag sprang mot dörren.
”Du kan gå om du vill”, sa flickan.
”Du kommer ändå inte långt!”

NATTENS BARN

Vi är nattens barn, timmarna passerar
utan att vi någonsin skymtar gryningen.
Vi söker sanningen bortom mörkret.
Vi är bleka nunor i natten bara.
Ingen frågar efter våra namn.
Vi är som en åker i höstregnet
som trädkronor för vinden
en sista suck, ett skrik i rymden.
Vi är skuggor i mörkret, timmar till ingen nytta.
Vi ger dig ett märke av två huggtänder.
Sedan minns du inget mer.

RÖK OCH DAMM

Ursäkta, mitt namn är Mr Harker. Tjänar
20 shilling om dan. *Tick tack.*
Juridik vid Oxford. Anställd
på en bättre byrå i London. Efterträdde
advokat R. M. Renfield som blivit sinnessjuk.
Förlovad med Wilhelmina Murray.
Gick genom rök och damm. *Tick tack.*
En envis karriärist tills jag förlorade min plan.
Världen snurrar runt, drömmar faller
i sär. Var är mina vänner?
Är det någon där? Arbetar som jurist
men mitt bruk av opium kostar.
Fickuret tickar på. *Tick tack.*
Dracula bad mig skriva tre brev:
1. Är nästan klar med uppdraget.
2. Lämnar slottet imorgon.
3. Har anlänt till Bistritz.
Tick tack.

DR DRACULA & MR HARKER

LONDON 1888

Vind tidig morgon i april driver
vitsippor ur lövhögar, lockar fram
påskliljor under päronträd.
Syrener väntar på att gå i blom, bjuder
kärleksfilter åt rödhakarna.
Overkliga stad, fuktig dimma stryker
längs nattliga fasader, gnuggar
ryggen mot fönsterrutorna, stannar till
utanför bårhuset, på kyrkogårdarna
bland folket på London Bridge, glider
längs Themsen, tar ett
språng, ser att det är morgon
rullar ihop sig, börjar sakta lösas upp.
Nu slår Big Ben åtta.
St Pauls och West Minster Abbey
sekunderar med sina basar.
London anropar: Paris, Berlin, Rom.

LOGGBOKEN

Solen går sakta ner. Vi ska segla
över Medelhavet, genom Gibraltar
över Biscayabukten, genom Engelska kanalen
över Nordsjön, uppför Themsen, leverera
tolv kistor jord till en för oss okänd
adressat i London. Det är dimma på vattnet
månsken i skyn. Fartyget kränger.
En varg med brinnande ögon smyger
omkring på övre däck, släpar
iväg manskapet en efter en för att tömma
dem på blod. Styrman har dränkt sig
men en kapten överger aldrig
sitt skepp. Jag har surrat mig
vid rodret, håller ett litet krucifix
i handen. Det är dimma på vattnet
månsken i skyn. Solen har gått ner.

SJÄLARINGNING

Gatlyktorna följer hennes gång.
Hon svänger sakta kjolen med handen.
Han dricker i extas himlen från hennes ögon.
Ser han henne på nytt innan evigheten?
Hon är fläckfri som obruten is.
”Gå vart du vill, lilla skatt
din tid att glänsa har kommit”, tänker han.
”Dina drömmar glöder som aftonrodnaden.”
Om hon behöver en vän
ska han följa tätt bakom henne.
Han har farit land och rike kring
sett älvor dansa i månens sken
men han har aldrig sett någon som hon.
”Låt mig göra dig till min dam”, tänker han.
”Ingen annan kan ta din plats.”
Innan dagen gryr
ska han försöka fånga henne.

MINAS SÅNG

Månens hand gungar vågorna.
I stjärnljus fortsätter den sin färd
liksom jag över land och hav.
Har du samma längtan, la luna?
La-la-la la luna!

Tecknar stjärnorna mitt liv i silverljus?
Jag ser upp mot himlen
men natten har beslöjat dem.
Känner du samma ovisshet, la luna?
La-la-la la luna!

Kan kärleken bli en röd tråd att följa
till stunder av stormande lycka?
Var finner jag dess början?
Har du samma undran, la luna?
La-la-la la luna!

Snäckskalen i varma sanden
viskar kärleksfullt mitt namn.
Kan det vara så att jag drömmer?
Har du några drömmar, la luna?
La-la-la la luna!

Vi färdas över hav och hed
utan att någonsin nå horisonten.
Vart går vi när vi går hädan?
Känner du aldrig ångest, la luna?
La-la-la la luna!

FÅNGA NATTEN

En väldig storm smällde
i skorstenspipan. Mörket föll
över gatan där Lucy vandrat
rasade nu begären. Mina såg

väninnan kliva upp, klä sig
i sömnen. En varg som följt henne
hem stirrade ett ögonblick in
genom fönstret på bottenvåningen.

”Är det ett spöke vi fått till gäst?”
sa Lucy. Mina lyckades få
henne att lägga sig igen
utan att hon vaknade.

En stund senare upptäckte
Mina att Lucy försvunnit
utan ytterkläder, ytterdörren olåst.
Var kunde hon vara?

Med en sjal över axlarna gick
Mina ut i trädgården. På avstånd
såg hon Lucy sitta bredvid
en mörk gestalt på en stenbänk.

”Jag är månen, du är solen”,
sa Dracula. ”Du blir min brud
på sidan tre men bara för en dag.
Tjäna mig, vi ska härska.”

Den svartklädde försvann
innan Mina nådde fram.
Hon bredde sjalen över Lucy
var inte förvånad men frös.

Nästa morgon besökte de
en sjökaptens begravning.
Man hade funnit tolv döda män
på ett skepp lastat med kistor.

DRACULAS VÄDJAN

Om du ger mig din hand och din hunger
om du ger mig resten av den här natten
ska jag släcka din törst bortom Acherons flod
låta dig skina som en juvel i faraos grav
göra dig mer odöd än levande
låta dig brinna som ett norrsken
innan natten blir till dag.

Om du ger mig ditt hjärta och din puls
om du ger mig resten av den här natten
ska jag färdas med dig bortom tid och rum
låta dig lysa som en laterna magica
i ett beduintält i öknen
förvandla dig från vålnad till vamp
låta dig brinna som Frankensteins brud
innan natten blir till dag.

KÄRLEK BITER

Kärlek sargar, sliter, leder till bittra tårar.

Kärlek är inte för svaga.

Kärlek är ett rovdjur som stjälar ett hjärta
för att släcka dess låga.

Kärlek biter, sargar, lämnar många ärr.

Kärlek är ett påfund av poeter.

Kärlek är ett regn som faller på hälleberget.

Kärlek är en blomma som sluter sig
när man kommer för nära.

RENFIELD PÅ RYMMEN

Ring, klocka, ring!
Låt det ringa länge.
Doktorn har min drog, jag
lever i skymningslandet.
Blåa dagar, svarta nätter
åh, porttelefon, ge mig mera tid!

Min hobby: fånga flugor.
Överläkaren hade invändningar.
”Får jag tre dagar?” sa jag.
Ny hobby: fånga spindlar
som jag matade med flugorna.

Överläkaren hade invändningar.
”Får jag tre dagar?” sa jag.
”Måste mata sparvarna.”
Till sist: en kattunge, en katt, jag
lever i skymningslandet.
Åh, porttelefon, ge mig mera tid!

I VÄNTAN PÅ EN MÄSTARE

”Hallå, Renfield
vad gjorde du i stan häromkvällen?”
”Åh, konstapeln, jag väntade på en vän.
Han har snygga skor, stor svart hatt.
Är alltid sen. Jag måste vänta.
Han bor i ett hyreshus, tre trappor upp.”
Mer död än levande väntade jag
med en revolver i min hand.
Min vän har allt jag behöver.

STACKARS LUCY

Vakna, Lucy! Arthur vill säga något
till dig. Det är sent i september
du borde vara med dina vänner
men sover mest på dagarna.
Du hör röster i fjärran.

Dina kinder är bleka, Lucy!
Dina läppar kalla, ögonen matta.
När man är nitton år borde livet
lysa som en gaslykta i dagsljus.
Du har blivit omodern.

Stackars Lucy! Tål inte längre solen
avskyr vitlök. En främling
frestade dig, drack ditt blod
stal showen och ditt hjärta.
Du har förlorat din själ.

NÄKTERGAL, SJUNG DIN SÅNG!

Mina har blivit biten
vill inte bli botad.
Hon klättrar på väggarna
går i sömnen om natten.
”Febern gör mig gott, jag förgås
när han inte är här”, säger hon.
”Näktergal, sjung din sång!”

Han håller henne hårt
rör vid hennes hals
men bara när hon drömmer.
När hon vaknar likt Törnrosa
försvinner han bland mörka skuggor.
Hans andedräkt är en bris från Themsen
hans ögon glödande kol.
Näktergal, sjung din sång!

DU BORDE DANSÄ MED HENNE

Din älskling är ute vid midnatt
hon är borta till gryningen.
Du håller henne högt.
Blod gör henne het.

Vad gör hon när du ligger på rygg, aah?
Du borde dansa med henne, jaha!
Dansa, ha ha!

Hon är läcker, hon är trygg.
Hon är tillbaka i kryptan var morgon.
Hon håller mig ung.
Hon finns i mitt blod.

Vad gör hon när du ligger på rygg, aah?
Du borde dansa med henne, jaha!
Dansa, ha ha!

FRÄMLINGAR I NATTEN

Två främlingar utbytte blickar.
Hon undrade: ”Vad är chansen
att jag överlever natten?”
Något i hans ögon var så inbjudande.
Något i hennes leende så upphetsande.
Något i hans hjärta sa:
”Jag måste dricka hennes blod.”
Två ensamma främlingar
tills de sa sitt första ”God kväll!”
Döden fanns på en armlängds avstånd.
Sedan den natten har de varit förenade.
Det bara blev de två.

MARY ANN NICHOLS

Mitt namn var Mary Ann Nichols.
Jag föddes 26 augusti 1845 i London.
Dotter till låssmeden Edward Walker.
Gifte mig med kontoristen William Nichols.
Fick fem barn. Min man var otrogen.
Lämnade honom och barnen.
Sålde min kärlek för pengar
på Whitechapel Road.
Aldrig glömmer jag den man
som en natt grep mig om strupen
drog in mig i en gränd, skar mig
i halsen, högg mig
i ryggen, sprättade upp
bukken, tog ut mina inälvor
innan han lämnade platsen.
En polis hittade mig död på Buck's Row
† 31 augusti 1888.

ANNIE CHAPMAN

Mitt namn var Annie Chapman.
Jag föddes en gråmulen dag i september 1841.
Dotter till Ruth Chapman och George Smith.
Gifte mig med stallkarlen John Chapman.
Fick tre barn. Äldsta dottern dog.
Började dricka mycket alkohol.
Min man och jag separerade 1884.
Flyttade till Whitechapel
arbetade med virkning och prostitution.
Aldrig glömmmer jag den man
som en natt grep mig om strupen.
Polisen fann min kropp tömd på blod
på en bakgård nära Hanbury Street
† 8 september 1888.

ELIZABETH STRIDE

Mitt namn var Elizabeth Stride.
Jag föddes 27 november 1843
på Hisingen utanför Göteborg.
Dotter till Beata Carlsdotter och Gustaf Ericsson.
Flyttade 1867 till London.
Gifte mig med arbetaren John Thomas Stride
som avled 1884 utan att lämna något efter sig.
Sålde min kärlek för pengar
på Whitechapel Road.
Aldrig glömmer jag den man
som en natt grep mig om strupen.
Polisen fann mig med halsen avskuren
på Dutfield's Yard vid Berner Street
† 30 september 1888.

CATHERINE EDDOWES

Mitt namn var Catherine Eddowes.
Jag föddes 14 april 1842.
Dotter till Catherine och George Eddowes.
Fick tre barn med soldaten Thomas Conway.
Lämnade honom och träffade John Kelly.
Sålde min kärlek för pengar
på Whitechapel Road.
Aldrig glömmer jag den man
som grep mig om strupen
mindre än en timme
efter mordet på Elizabeth Stride.
Han skar mig i halsen
tog ut min vänstra njure
medan jag förblödde
på Mitre Square i Aldgate
† 30 september 1888.

MARY JANE KELLY

De kallade mig "Fair Emma"
"Ginger" och "Black Mary".
Mitt namn var Mary Jane Kelly.
Jag föddes 1863 i Limerick på Irland.
Dotter till John Kelly.
Gifte mig med kolgruvearbetaren Davies
som kort därefter dog i en gruvexplosion.
Flyttade som nybliven änka till London.
Sålde min kärlek för pengar
på Whitechapel Road.
Aldrig glömmer jag den man
som sent en kväll knackade på min dörr
skändade och lemlästade min kropp.
Hyresvärden fann mina kvarlevor
på sängen, kläderna
hopvikta på en stol i rummet
på Millers Court 13 i Spitalfields
† 9 november 1888.

JOHN KELLY

Mitt namn var John Kelly.
Mina vänner kallade mig Jack.
Jag föddes och växte upp på Irland
gifte mig och fick en dotter: Mary Jane.
Hon växte upp och gifte sig med Davies.
Efter hans död flyttade hon till London
där hon började träffa män mot betalning.
Jag ville skrämma henne från gatan.
Jag ville statuera ett exempel.
Så jag reste till London
blev bekant med Catherine Eddowes.
Den 25 september 1888 postade jag ett brev
till en nyhetsbyrå. Därefter ännu ett.
Jag skrev med rött bläck
undertecknade "Jack the Ripper".

DE ODÖDAS BEGRAVNING

Dimman över Themsen blev till en
väldig folkmassa på väg över London Bridge.
Man kunde höra suckar och stönanden:
”Good evening, Stetson!” sa någon och fick till svar:
”Ich bin der König von England — gewesen.”

Varifrån kommer alla dessa skuggor?
Det de gör nio till fem är verkligen trist.
Jag hoppas jag dör innan jag blir lika gammal.
Varför försvinner ni inte bara
och lämnar plats för oss yngre?

Det är ingen stor sak.
Jag vill inte skapa förstasidesstoff.
Det här är min hemmaplan.
Jag pratar om en ny generation.
Jag pratar om min generation.

FLYG MED MIG!

”Låt oss flyga som fåglarna till fjärran land”
sa Dracula. ”Jag vet en exotisk bar i Bombay.”

”Vi kan sväva bland molnen”, sa Mina.

”Jag vill se våren på Jupiter och Mars!”

”Följ mig till Bosporen”, sa Dracula.

”Jag blir ett enmansband på en exotisk strand.”

”Med andra ord håll min hand!” sa Mina.

”Du är allt jag har längtat efter och behöver.”

”Säg bara ja och vi drar till Italien”, sa Dracula.

”Där växer citroner.” ”Med andra ord kyss mig!”

sa Mina. ”Fyll mitt hjärta med toner!”

”Ovan molnen är vädret alltid stjärnklart”

sa Dracula. ”Venedig är perfekt för kuttrasju.

Packa din väska så drar vi redan nu!”

VALS I VENEDIG

”Har du tyckt dig vara en gast för vinden?”
sa Dracula. ”Är din framtid lagd i jord?
Har du känt som en dolk i ditt bröst?”
Han ledde Mina ut på dansgolvet.

”Skälver marken där du går?” sa han
och lade armen om hennes midja.
”Slut dina ögon, öppna ditt hjärta!
Du lever fast dina händer är kalla.”

”Vad har hänt med mig?” sa hon.
”Är vi dödliga eller demoner?
Kommer jag höra lärkan igen?”

”Har du sett svarta svanar dansa?”
sa han. ”Ditt leende lyser upp rummet.
Din strålgans är starkare än natten.”

ORIENTEXPRESSEN

Rendezvous på Charing Cross:

Jonathan, Arthur och Abraham lämnade London på morgonen 12 oktober, de satt länge i Paris på ett nattöppet kafé.

Orient-Expressen: Strassbourg, München
Wien, Budapest, Bukarest.

”Allt är mörkt”, sa Mina under hypnos.

”Vågor slår, segel, rep töjer sig

master, riggar knarrar, vajrar skär
genom vinden, fören plöjer genom
vågornas skum.”

”Såg du bleka greven på stationen?”
frågade Arthur. ”Det kan vara
en bieffekt av opium”, sa Jonathan.

KYRKOGRÅRDEN PÅ SAN MICHELE

Månljuset kastade mjuka skuggor
från popplar och cypresser på ön San Michele.
”Jag är glad att du följde mig hit”, sa Dracula.
”Jag är glad att jag äntligen är här”, sa Mina.
”Du ville höra havet”, sa han.
”Gravarna har plats för flera. Välj vilken du vill.”
”Jag tar den här”, sa hon
och pekade på en familjegrav av granit.
”Var så god!” sa han.
”Grazie!” sa hon.
”Var har du lärt italienska?” sa han.
”Jag läser böcker”, sa hon.
”De stillar mitt begär.”
”Begäret är en förbannelse”, sa han.
”Det har gjort mig till den jag är.”
”Längtan är min arvedel”, sa hon.
”Försakelse kan vara ett fängelse”, sa han.
”Odöda lever för evigt. Vi söker
natten. Våra själar liknar nattedjuret.”

OPERA LA FENICE

Det finns en opera som pågår
från solnedgång till soluppgång.
Den som sett föreställningen
kommer döden dö

men bakom kulisserna: en strimma hopp
en masugn av stål.

”Jag trodde livet var en låga
att leva för”, sa Mina.

”Jag trodde döden fanns
i de ögon som sätter natten i brand”
sa Dracula. ”När jag såg dem föll jag
som en fura genom eld. Jag föll

med utslagna vingar mot jorden
medan lågorna steg högre högre.
Men allt slutar ju med begynnelsen.
Så vad får jorden att snurra?

Låt oss höja våra glas
och blickar mot Vintergatan.
Du är uppe hela natten för att se gryningen.
Jag är uppe för att dricka ditt blod!”

MINA OCH DRACULA

När Dracula och Mina hade anlämt till Venedig
frestade han henne under fyrtio dagar

visade alla filmer han hade producerat
och sa: ”Jag kan ge dig makt över stjärnor

om du tillfredställer vissa särintressen.”

Mina svarade: ”Jag kan stå på egna ben.”

Då tog han henne till Hollywood och ställde henne
högst upp på den legendariska skylten och sa:

”Du bodde i en enkelt familjehus vid Themsen
när jag träffade dig. Jag valde dig

för att komma dig nära.

Jag gjorde dig till min tvillingsjäl.

Om fem år kommer du att ha erövrat världen.

Men glöm inte att det var jag

som placerade dig där du är nu

och att jag kan ta ner dig igen.”

RÅTTORNAS MARSCH

Råttor kom från kloakerna
och de kom från gator och källare.
Fladdermöss, grodor och ödlor kom från alla håll
och de samlades i tusental
för att sprida pest, svält, skräck och död.
De hade kommit för att möta mannen
i svart slängkappa vars skepp hade lagt till
utanför lagunen. När råttorna samlades i staden
föll en stjärna av napalm ned mot jorden
och antände närbelägna fält och byar
innan ett mörker föll över jorden.
De tyckte sig höra en melodi
i skymningen och de dansade
under månens skära.

LA GIOCONDA RETROUVÉE

Tisdagen 22 augusti 1911 besökte Louis Béroud Louvren. På väggen mellan Correggios *Mystic Marriage* och Tizians *Allégorie d'Alphonse d'Avalos* satt fyra järnstift.

”C'est comme penser que quelqu'un puisse voler la tour de la cathédrale Notre-Dame” sa museichefen Théophile Homolle. Efter stölden fick han lämna sin tjänst.

Sextio brottsutredare sökte efter målningen som hade försvunnit mellan kl 7 och 8:30 då 800 personer haft tillgång till *La Joconde*. Fransmän skyllde på tyskar skyllde på fransmän.

Polisen förhörde Apollinaire och Picasso. Antikhandlaren Alfredo Geri i Florens fick två år senare ett brev från ”Leonardo” som hade gömt målningen under målarrocken.

Snart kunde polisen gripa Vincenzo Peruggia på ett hotellrum i Florens. Målningen visades på museer i hela Italien innan fransmännen återfick den.

År 1914–18 försvann Mona Lisa på nytt. ”Le Louvre et tous les musées étaient fermés” skrev Marcel P. flera år innan Marcel D. och Andy W. lade beslag på motivet.

MINA OCH JONATHAN

Våta snöflingor singlar ner över Themsen.
Torra löv och kvistar täckte kajer och serveringar.
Här fanns inte längre några kvarglömda ölflaskor
engångsförpackningar eller cigarettfimpar
som kunde påminna om sommarens nöjen.
Den smutsiga floden dolde allsköns bråte
som långt senare skulle berätta om anglosaxiska krigare
rökande londonbor och badande barn
som hade förlorat tillhörigheter i leran.
Snö täckte marken där Jonathan gick
för att träffa Mina i utkanten av staden.
”Jag vet inte hur du kunde hitta mig”, sa hon.
”Jag flyttade för ganska länge sedan
och gav dig aldrig min nya adress.
Andra bildar familj, slår sig till ro
men det gör inte jag. Här i London
är sommaren en västanfläkt
vintern blek och kall
men jag ser fram emot att få arbeta ostörd.
Jag är trots allt glad över att få se dig igen
men vi kommer alltid att vara ljusår från varandra.
Jag vill resa och har en särskild hunger.
Du kommer att göra karriär på en advokatbyrå.
Jag ser fram emot att leva mitt eget liv
och stå på egna ben.”

MINA OCH LUCY

Jag kan se dig med slutna ögon.
Jag kan känna din andedräkt
fast du inte är här kan jag röra dig.
Jag kan höra ditt hjärta slå.
Ingen kan ta din plats:
Inte nattens svärta.
Inte dagens vemod.
Säg att du aldrig lämnar mig ensam igen!
Säg att du aldrig gör mig till ett minne blott!
Tillsammans rider vi ut stormen.
Tillsammans är vi en dödlig kombination.
Våra hjärtan slår med samma slag.

OPIUM

Flickan som räcker dig pipan
har kläder av siden och ögon av sammet.
Röken från intorkad mjölksaft av vallmo
som hon hettar upp
ovanpå ett långt rör av bambu
över en låga i en oljelampa av porslin
tar dig med på en resa österut
dränker intryck och minnen
rensar dig från ångest och smärta
men gör anspråk på din själ.
Röken leder till svekfulla lögner
mörka krafter, svarta sällskap
döden i drakens klor.
Den låter dig brinna
på parlåga.

KAPITEL 3

HAMLET POST MORTEM

HAMLET POST MORTEM

HOTELLET

På Hotel Hamlet, New York
komponerar jag *Post Mortem*.
Tegelbyggnaden i viktoriansk gotik
med ornamenterade balkonger av järn
öppnade portarna för hyresgäster
i Manhattans teaterdistrikt 1885.
Bostadskooperativet kraschade
under depressionen men återuppstod
i form av ett hotell 1939.
Det eleganta trapphuset förbinder
tolv våningar med rum där legender
har satt avtryck. Här bor nu
Er tillgivne

Tony Cicada

SNÖ

Ett oskrivet blad:
i gryningen faller snö
på stadens gator.

2 BEE OR NOT

Ett bi förstår inte världen
utanför kupans väggar.
Det lever i en tillvaro
där dess drottning är kung.

Människan skapar en värld
hon tycker sig behärska
men är inte förmer än biet
i ett större sammanhang.

Drottning, drönare eller arbetare
var den lott vi föddes till.
Vem din gadd ska stinga, o prins
är till sist ditt eget val.

NYC TAXI

Taxi! Taxi! Ta mig till andra sidan
East River i din gula Crown Vic
med säten av imiterat läder!
Jag har tillräckligt med cash
för att betala färdtaxa, vägtullar, dricks.
Sätt igång mätaren och motorn
och kör mig till mitt hotell
på West Side Manhattan.
Flygbussen är för långsam.
Limousinen är för dyr.
Lifta är inte min grej.
Den snabbaste vägen från JFK
till East Side är Interstate 678
men Midtown har många
rödljus och stoppskyltar.
Jag vill se ljusen från Broadway
och skyskrapor i art deco
längs vägen till Chelsea.

LOBBYN

Du har just anlänt till hotellet
med dina väskor och din ryggsäck.
Män och kvinnor sitter i smågrupper
i fåtöljer och soffor och samtalar i lobbyn.
Du hör spridda ord som låter bekanta.
Okända ansikten verkar känna dig
och gamla vänner behandlar dig som något nytt.
Du är den nya killen på hotellet. Alla älskar dig.
Drunkna i den mörkhåriga kvinnans ögon
och visa din romantiska sida!
Le mot den blonda kvinnan i svart klänning
och säg att du älskar henne!
Du har så mycket att berätta.
De kommer inte glömma dig
förrän någon ny kliver in genom dörren.

ÄNGLAÖGON

Töm era glas, timmen är sen!
Världen räcker inte till.
Ha det så kul alla festglada människor!
Jag står för underhållning och alkohol ikväll.

Kärlek är en bristvara i dessa kvarter
så ta för er, systrar och bröder!
Ha det så kul alla festglada människor!
Mitt unga hjärta vinner ingen terräng ikväll.

Jag hade kunnat döda för hennes änglaögon
som lyste olidligt starkt.
En demon tog dem ifrån mig
och nu finns hon inte längre här.

Ursäkta mig, men jag måste faktiskt gå.
Töm era glas, timmen är sen!
Ha det så kul alla festglada människor!
Jag står för underhållning och alkohol ikväll.

RUM 100

Två ting är vita: oskuld och kokain.
Den 11 oktober anordnade Sid och Nancy
en fest för gamla och nya vänner.
På morgonen fann Sid flickvännen
under handfatet i badrummet
i en pöl av blod..
”Hon måste ha fallit på kniven”
sa han i rätten men ändrade sig senare:
”Jag gjorde det för jag är en fähund.”
”Var vill du helst vara nu?” frågade en reporter.
”Under the ground”, sa Sid
som blev fri mot borgen på 50 000 dollar.
Den 2 februari firade han med en fest
för gamla och nya vänner.
Sid avled samma natt av en överdos heroin
21 år gammal.

RUM 103

”Ljuset i badrummet och hallen släcktes och tändes flera gånger”, sa en kvinna som hade hört ett handfat klucka och någon skrika i rummet intill när hon bodde på bottenvåningen med sin syster och mamma. Besökare har även hört fotsteg i korridoren ett ungt par som grälar och spelar musik i det obebodda rummet intill. Andra har sett en vålnad nära hissen, oförklarliga ljussken möbler som flyttas runt nattetid.

”Some noise could be the air conditioning” sa portiern. ”The rest is just your imagination running away with you.”

SID & NANCY

Det är en historia om två familjer från brittisk och amerikansk medelklass förenade av droger och tragik i New York där delar av dramat utspelar sig. Sids mor Anne reste efter sonens födelse till Ibiza där de väntade att hans far John, gardist vid Buckingham Palace (*God save the Queen!*) och trombonist, skulle göra dem sällskap. John övergav emellertid inte sin post och Anne måste försörja sig på att sälja marijuana innan hon kunde återvända till England. År 1971 flyttade hon och Sid till London där han träffade Nancy. Anne hade vid denna tid börjat förse honom med droger. Hennes liv bestod nu mest av opiater och Sid blev tvungen att flytta hemifrån vid 16 års ålder. I januari 1978 åkte han och bandet Sex Pistols på turné i USA där de gav tumultartade konserter på barer i Louisiana, Georgia, Tennessee och Texas utan att Nancy fick följa med. Sid var rasande. När flyget anlände till New York låg han i koma orsakad av alkohol, ångestdämpande läkemedel och preparat mot svåra smärttillstånd. Läkaren sa att Sid skulle vara död inom sex månader om han inte slutade dricka alkohol. Nu var goda råd dyra! Han var bara en pojke, en främling i stan. Skulle någon få honom att känna sig hel igen var det Nancy. Hon kunde göra honom fri.

Nancy växte upp hos föräldrarna
Franklin och Deborah i en förort till Philadelphia.
När deras dotter såg dagens ljus
höll hon på att kvävas av navelsträngen.
Hon fortsatte sedan skrika högljutt
under resten av barndomen, var hyperaktiv
och destruktiv. Vid 17 års ålder
lämnade hon föräldrahemmet
begav sig till the Big Apple
blev *heroin chic* och började strippa
för att finansiera sitt drogberoende.
När hon följde Heartbreakers till London
träffade hon Sid. De delade musiken
och drogerna men ingenting varar för evigt.
Ung kärlek kan vara så extrem!
”He never saw a red light, he only
saw green”, sa bandets manager.
Det är samma gamla scen.

DEN SVARTA ÄNGELNS SÅNG

Ur led är tiden när olycksaliga andar
söker stilla sin längtan med timliga nöjen.
Ni borde vara era mödrars tröst
men jag har er som ett litet paket i fickan.
Jag väntar i dimman bakom hörnet
på Times Square eller i West Village.
Jag säljer rosa moln under blygrå himmel.
Partyfolk och kärlekslösa, jag lockar er
bort från förnuft, sans och hopp.
Ni trodde ni hade ert på det torra
men stormen kom och floden steg
och dränkte ert gyllene Avalon.
När du driver som ökenbusken för vinden
och oroar dig för sådant du aldrig sett
träder jag in på livets stormiga arena
och erbjuder ecstasy, crack och heroin.
Snart skälver marken där du går
och du försvinner i en minneslucka
under en nytänd silvermåne.
Jag har sett ungdomar dansa i dess sken
till larmande gitarrer och glödande sång
men när jag tänder lågan under din sked
stannar dansen tystnar musiken
bleknar flickvännen och nattsvart sorg
ersätter glädje och skratt.

SOS

David var en fattig grabb som gick för långt men han visste att det inte spelade någon roll eftersom han kunde höra demonernas röster. Under en sommar började han skjuta tonåringar i New York med sin revolver kaliber 44. Först sköt han Jody och Donna när de satt i en parkerad bil utanför sin lägenhet. Jody överlevde men Donna dog av skadorna. Därefter sköt han Carl och Rosemary i en parkerad bil. Båda överlevde. David sköt sedan Donna och Joanne när de var på väg hem från ett biografbesök. Donna överlevde men Joanne blev förlamad. Han sköt Christine och John i ännu en parkerad bil. Hon överlevde men han dog av sina skador. David sköt därefter Virginia som var på väg hem och Alexander och Valentina i en parkerad bil. I polisförhör sa David att grannens labrador hade beordrat honom att utföra dåden men det spelade inte någon roll eftersom demonernas röster inte kunde ta honom längre än till en fängelsecell i Ulster County.

RUM 105

Edie brukade sätta eld på saker och ting.
”Just like a woman”, sa Bob.
Hon led av depressioner och anorexi
kombinerade minkpäls och tights
bar en pillerburkshatt i leopardskinn
på New Yorks gator. Andy såg hennes glöd
gjorde henne till modell, gav henne filmroller.
Efter en *speedball* amfetamin och heroin
tappade hon cigaretten i sängkläderna.
“When Edie set her apartment on fire
she was in one of my dresses”, sa Betsy förtjust.
Även hotellrum började brinna.
Edie fick efter detta bo på bottenvåningen
där det var lättare att släcka.
Efter att ha kombinerat alkohol och medicin
dog hon i sitt hem i Kalifornien
28 år gammal.

FEMME FATALE

Popkonst av konsumtionsvaror
och konsumtion av kändisar
gav Andy kickar vid 34.
Det var då han började drömma om målade läppar
och modeller som han skulle filma i The Factory.
Här kommer hon igen: Venus i päls.
Han kallade henne Susan Superstar
fast hennes namn var Edie.
Hon bar facklan, han hade passionen.
Han sålde sina drömmar som offerlamm i öknen
och hon var hans prästinna.
Någon kommer alltid att knäböja
vid hennes altare.
Hennes leende sveper dig tillbaka i tiden
likt Roms marmor vid Tibern
likt Kleopatras tårar i Nilen.
Hon bygger upp dig bara för att ta ner dig
och hon viskar: "Jag kom, jag såg, jag erövrade dig."
Ciao Manhattan!

VALERIE

Det var sommar i New York.
Jag var 39, Valerie var 32.
Jag hade vägrat släppa in henne.
Hon tog samma hiss upp som jag
följde efter mig in i lägenheten.
Hon bar svart, jag bar vitt.
Hon ville vinna kampen mot patriarkatet
föra fram ett budskap, bli känd.
Jag ville att hon skulle gå.
Pang pang pang! Två skott missade
det tredje gick genom lungorna
mjälten levern matstrupen.
Jag slog i golvet. (*Pang pang pang!*)
Jag kan ännu höra skotten
när hon sköt mig med sin pistol
medan jag pratade i telefon.
Hösten kom tidigt det året.
Hon sa inte ens hejdå.

TRAPPHUSET

Dina ornamenterade räcken, färggranna
målningar på vita väggar, glastaket
som släpper igenom kristalliserat ljus
de slitna trappstegen, rösterna
ljudet av ekande fotsteg
hur ska jag någonsin kunna glömma dem?
Med dina långtgående ambitioner
din kropp av marmor, din själ av gjutjärn
och alla granskande blickar
vem hade kunnat ana att du skulle bära mig
förbi konstnärer, skådespelare, musiker
och gamla damer med sorgsna ögon?
Med Hudsonfloden framför dina fötter
och brandlarmet från första våningen
ringande som mormors väckarklocka
och med ett nyfött barn i någons armar
hur skulle jag någonsin kunna övertala dig
att berätta om deras fortsatta öden?
Eller vem hade kunnat ana att du skulle
visa mig var de döda änglarna finns?
Nu står jag här som en tjuv om natten
och väntar på att du ska omsluta mig
med din helgonlika kropp
och din spöklika själ.

KVÄLLSLUFTEN

Kvällsluften som drar genom rummet
är en knappt hörbar refräng som fyller
mitt sömndruckna sinne med vemod.
Det är samma känsla som när vinden
på hösten river lövens kulisser i parken
fyller gatorna med matos och vattenånga.
Den råa luften lägger ett våtomslag
över balkongen och ger mig feber.
Hur många fler hav hinner jag segla
innan jag måste gömma
mitt jäktade hjärta i jorden?
Och jag är dum som säger till blommorna
i fönstret att jag har druckit
18 whisky på raken och att det är rekord.

RUM 205

Dylan var havets son.
Han föddes i Swansea i Wales.
När han var 16 slutade han skolan
för att bli reporter på *South Wales Daily Post*.
När han var 18 blev han poet på heltid.
Under sin fjärde resa till New York föll han i koma
och avled på St Vincent's Hospital.
Dylans kvarlevor fördes därefter till Wales.
En trolig dödsorsak kan ha varit diabetes
kombinerad med bronkit och lunginflammation.
Minnesplaketten vid hotellets entré säger
att han seglade vidare för att dö
39 år gammal.

RUM 211

I ett rum på andra våningen
komponerade Bob
några av sina mest odödliga sånger.
Doften av marijuana
spred sig genom trapphuset
till de övre våningsplanen.
Mordet på president Kennedy
medborgarrättsrörelsen
och Vietnamkriget
skapade en känsla
av ångest, livsleda och dekadens.
Här hade Bob kunnat stanna för evigt
men tiderna förändrades.
Snart återstod bara den inpyrda röken
och ett korsdrag som inte gav några svar.

RUM 411

Janis fick Kris att känna
att han var den ende mannen
på jorden. Hon gav honom allt
en kvinna kan ge och fick Leonard
att tro att han kunde vara Kris
fastän han mycket väl visste
att hon aldrig skulle tycka det.
Hon ville visa Kris
att en kvinna kan vara tuff
och bad honom ta för sig
av hennes hjärta bit för bit.
Han var ofta ute bland folk
och såg bra ut. Därför sa hon
att hon inte stod ut längre
och grät sig till sömns på kvällarna.
Men när han tog ännu en bit
av hennes hjärta blev allt bra igen
tills döden och en överdos heroin
skilde dem åt. Hon blev
27 år gammal.

RUM 424

Leonard träffade Janis
i hissen på hotellet i Chelsea
där han bodde på fjärde våningen.
Hissen gick upp, Janis gick ner

medan en limousin väntade utanför
på gatan där de bodde.
Det var en anledning så god som någon
till att vara i New York.

Hon vände honom senare ryggen.
Han sa till henne att båda hade musiken
och att hennes hjärta var en legend.
Hon sa att hon föredrog snygga män

men skulle göra ett undantag för honom.
Janis kom inte undan helt och hållet
eftersom Leonard nämnde hennes namn
för publiken i New York.

RUM 502

Mary hade ett välformat
men blekt och magert ansikte.
Hon var folkskygg, led av posttraumatisk
stress, depression och social ångest.
Hon såg sig ofta omkring så att ingen
följde efter henne eller kom för nära.
Hon kunde stå och stirra på sin egen spegelbild
när hon inte uppehöll sig i valvet intill vestibulen.
Numera ser man henne inte sällan
i den västra delen av hotellet.
Hon hade överlevt Titanics undergång
men kunde inte stå ut med tanken
att hennes man hade drunknat i det kalla vattnet.
En dag tog hon ett rep, fäste det i taket
i sitt rum och hängde sig.
Hon väntar fortfarande
på att hennes man ska dyka upp.

RUM 614

Arthur var mannen som övergav hustrun
för att gifta sig med Marilyn
som hatade celluloiden i Hollywood
och ville leva ett stillsamt förortsliv
som hemmafru. Hon sa
att hon kunde identifiera sig
med judarna: "Everybody's always out
to get them, no matter what they do, like me."
Hon måste ta tabletter
för att kunna somna på kvällarna.
Hon tog sedan andra tabletter
för att kunna vakna på morgnarna
men fick svårt att minnas sina repliker.
Efter skilsmässan och Marilyn's bortgång
flyttade Arthur till Chelsea
där han började reflektera över livet
och en stjärnas självdestruktivitet.
Här blev han hög av röken
från marijuana i hissen.
Här skrev han *After the Fall*.

RUM 616

Nadia var en mörkhårig flicka
med rika föräldrar och konstnärsdrömmar.
I tonåren träffade hon en stilig karl
och rymde hemifrån
för att gifta sig med honom.
Efter två år hade hon två barn
och en alkoholiserad man att ta hand om.
Hon såg ingen annan utväg
än att söka hjälp hos sin far
som lät dem bo på hotellet.
I gengäld krävde han att dottern
skulle städa tvätta laga mat diska.
Hennes händer blev ostadiga och ömma
av det hårda arbetet
och hon kunde inte längre måla.
Hon tog då ett skärverktyg
och skar av den högra handen.
Smärtan gjorde att hon kastade sig ut
genom fönstret och omkom
i ett fall från sjätte våningen.
Nadia är idag en vilsen själ
som vill återvända till sitt rum.

RUM 624

C. J. kom från Storbritannien
men har gått till eftervärlden
som Amerikas första modeskapare.
Han är känd för sina överdådiga
balklänningar i siden, taft och tyll.
Dessa såg inte mycket ut på en klädhängare
utan var som en kokong av silke
som på ett ögonblick kunde förvandla en kvinna
till balens drottning med rosa klänningsliv
en svärtad anemon eller en yppig Venus
bland skummande blågröna vågor.
Han tillbringade sina sista dagar i Chelsea
där han hade ateljé, kontor och bostad.
Här omgav han sig med otaliga provdockor
böcker i sömnadskonst och allsköns kuriosa
innan luften på hotellet gjorde honom sjuk.
När ambulanspersonalen bad honom identifiera sig
sa han: "It may not mean anything
to you, but I am what is popularly regarded
as the greatest couturier of the Western world."
Han avled kort därefter i lunginflammation
72 år gammal.

RUM 812

Miloš var regissören som väntade på ett erbjudande från ett stort filmbolag. Under tiden nappade han på allt som kunde innebära en gratis lunch i Amerika. På hotellet var han tvungen att klara sig på en dollar om dagen. Det räckte till en burk chili con carne och en flaska öl. "At the time all I knew about the Chelsea was that some people in the hippie world were staying there", sa han och tillade: "But I didn't know that it had the slowest elevator in the whole country." En natt gick brandlarmet. Miloš och flera andra sprang ut i korridoren för att se vad som pågick. På en avsats nedanför dem stod brandmän och sprutade vatten genom dörren till ett av hotellrummen. En flaska vin och en joint gick runt bland åskådarna på åttonde våningen. När brandmännen bar ut en gammal dam på bår blev det alldeles tyst förutom ljudet av rinnande vatten. Det tycktes som en evighet innan hissen nådde femte våningen. När båren hade försvunnit kom flaskor och cigaretter fram igen och man började skratta och stoja.

RUM 822

Hej allihopa, mitt namn är La Ciccone.
De säger att jag är den hetaste bruden i stan.
Min Camaro som står utanför på gatan
är snabb och har cylindrar av stål.
Jag har gott om cash men behöver promotion
så jag skriver en bok jag kallar (x).
Jag säger till alla killar i videon
att de kan kyssa mig där bak.
Till alla tjejer säger jag samma sak.
Jag har gått på University of Michigan
och har en egen hejarklack.
Vad tittar ni på? Jag är den amerikanska
drömmen i lyxförpackning.
Jag klär mig fräckt och dansar bra.
När du längtar efter några timmars verklighetsflykt
finns ett ställe dit du kan gå. Det heter MDNA.
Låt din kropp följa rytmen!
Dina drömmar kommer
att öppna dörren
till mitt rum.

RUM 913

Temperaturen sjönk i rummet.
Det var kallare än december
och människorna på gatan
hade klätt sig i varma kläder.

Det förvånade mig
att hon inte hade mer att säga
än ett kort farväl
att det var snökristaller

på insidan av fönstret.
Hennes avbild fortsatte
en tid förfölja mig
på kaféerna och i parken.

Jag kunde varken undkomma
minnet av hennes röst
eller parfymen som doftade
kaprifol och lavendel.

I rummet där jag bodde
var temperaturen nära noll
fastän det borde vara sommar
i en värld där hon var min.

ROSEN I RUMMET

En ängel vakade över
rosorna utanför mitt fönster
när jag träffade min älskade
en ljummen dag i juni.

Tidigt lärde jag mig
att inte leka
med unga flickors hjärtan
men inget varar för evigt

och hon slösade alltför
mycket med min tid.
Hon behövde varken använda
stickvapen eller hårda ord.

Vår kärlek klarade hösten
men en kväll i februari
tog frosten rosorna
och nätterna blev kalla.

HISSEN

Italienska flickor med blonderat hår
tar hissen ner till gymmet i källaren
där vältränade pojkar lär dem slicka bita suga
utan att deras katolska föräldrar anar
att de har gått hela vägen när de kommer hem.
Inget är som en italiensk flicka
med blonderat hår och trånga skor.
Hon får dig att längta med sin suck.
Hon får dig att komma efter henne.
Hon stönar hela natten
medan du fantiserar om Roms kullar.
Hon får dig att säga *wow!*
Hon får dig att säga *aj!*
I hissen från nionde våningen
stirrar hon på dig med rådjursögon
medan hennes amerikanska pojkvän
knyter näven i byxfickan.

SIRENERNA

Telefonen ringde en natt.
Jag vaknade och hörde ljudet av sirener.
Regndropparna på fönstret
fick reklamskyltar, gatlyktor och strålkastare
att likna glasbitarna i ett kalejdoskop.
”Ständigt dessa sirener!” tänkte jag.
Det var pappa som hörde av sig. Han sa
att i en stad med åtta miljoner människor
är alltid någon på väg att dö.
Det var inte menat som uppmuntran
bara en förklaring. Senare fick jag veta
att han hade gått bort samma natt.
Morgonen därpå var gatorna torra.
En konstnär hade målat med färgkritor
på trottoarerna i närheten av hotellet
där jag bodde. Under den röda fasaden
som länge lockat bohemer och artister
dolde sig Manhattans mörka klippor.

KÖRSBÄRSBLOM

Jag var ung och arbetade
på ett kontor på Sjunde Avenyn
där min chef var Mr Jones.
Han tyckte jag var

av den pratglada sorten
sysselsatt med nästan ingenting.
En vacker dag kom en flicka
med körsbärsröd mun

in genom ytterdörren.
Jag bjöd henne på milkshake
på närmaste hamburgerbar
och följde med till en plats

där körsbärsträden blommar.
Jag ville som många andra
ställa henne på en piedestal
i någon dunkel vrå

men någon annan hann före.
Åskan kom och regnet
stod som mogen råg längs vägen
och spred kronblad för vinden.

RUM 1017

Patti och Robert betalade 55 dollar i veckan för det minsta rummet på hotellet. Här kunde de slå sig till ro och utveckla sina talanger inom musik, poesi och fotografering. Robert lånade en polaroidkamera och tog sina första bilder. Det var han som fotograferade omslagen till flera av hennes album. Han har senare blivit känd för sina svartvita nakenstudier och stilleben. Han avled i aids 42 år gammal.

TILL DÖDEN

Ta mig som den jag är
och håll mig hårt intill ditt bröst
tills mörket förenar oss båda!
Kärleken är ett skådespel
med många förklädnader.
Så som jag känner i din famn
har jag aldrig känt förut.
Inget kan skada mig nu
för döden tillhör de älskande.
Ofta har jag tvivlat på mitt kall
men kärleken är ett tempel
och när morgonen gryr
är jag redo att möta natten.
Jag är i ditt kommando.
Befall och jag ska lyda!
Håll mig hårt när solen går upp
och överexponera gryningen!
Mina krafter har nästan tagit slut
men dagen tillhör oss båda.

KAPITEL 4

ODÖRT + VALLMO

ODÖRT + VALLMO

STAD I LJUS

Vi flög allt närmare solen
långt bortom alla beslutfattares rum

till ett land höljt i dis och dimma
där vi lät vår last av 15 kiloton trofyl

ödelägga en blomstrande stad
och den bördiga marken runtomkring.

När tiden för ett ögonblick
stod stilla och inte längre fanns

såg jag ett skimmer genom molnen.
Det är det sista jag minns.

DR JOHN

En man uppträdde på strandpromenaden
vid Cabrillo Boulevard. Hans namn var Dr John.

Han hade kommit för att vittna om en tid
då månen ska stå i det sjunde huset

och Jupiter härska över Mars.
Det sanna ljuset som lyser över alla

ska lysa upp de skummaste vrår
och fred ska råda över jorden.

Dr John var klädd i jeans och vit t-shirt.
Han hade kommit för att dela ut flygblad.

LUST ATT LEVA, TID ATT DÖ

Världen är blott ett sandkorn
på botten av en skummande ocean.
Så fånga dagen på din resa.
Dr John brukade fylla sin flaska

i fontänen vid Cabrillo Boulevard.
Enligt en polisrapport hade han
lämnat spår av sand i pumparna
sandkorn som tog tid att rensa bort

sand som förstörde den vackra fontänen.
Här kommer Dr John igen
med flygblad och en flaska vatten
kyligare än någonsin.

Himlen är blå, trafikljusen gröna
längs hela Cabrillo Boulevard.
”Jag är trött på att sova på gatan”
sa Dr John när polisen grep honom.

”Jag är trött på sprit och droger.
Jag doppar min flaska i fontänen
men jag är inte värd att låna badtofflorna
av den som kommer efter mig.

”Han ska sätta era hjärtan i brand.”
Dr John dog senare samma natt
under oklara omständigheter
i häktet på Figueroa Street.

GRINGO

Tidiga morgnar kunde dimman hänga
som en halvrökt joint över horisonten.
Denna dag såg en skara ungdomar
i parken vid Shoreline Drive och Castillo Street
en man nalkas. Någon av dem ropade:
”Excuse me, sir, can you spare some change?”

När mannen i piké och khakishorts kom närmare
mötte de hans blick med förundran.
En yngling frågade om han hade ”any weed”
en annan sa: ”Do you wanna join our party?”
Ingen visste vem han var eller varifrån han kom
så de kallade honom helt enkelt *el gringo*.

Denne främling hette i själva verket Jim.
Han bodde med sin mor Mary Anne
hustrun Mandy, barnen Jake och Johnny
samt styvsönerna Pedro och Andy i en villa
som Jims styvfar hade byggt i utkanten av staden.
Han hade även två små båtar i hamnen.

Föreställ dig Jake och Pedro i varsin jolle på havet.
Du går längs piren till delfinfontänen
där ungdomar i flip-flop äter marshmallowglass.
Alla ler när du går förbi. En rosa taxi
väntar på att ta dig på en tripp. Kliv in
och du är borta resten av dagen.

MAIN STREET

På Main Street finns en tatuerare
som har foton på alla tatueringar han gjort.
Maskinen hörs ända ut på gatan
och folk småpratar när de går förbi.
I närheten har en juvelerare sin butik.
Barn skrattar bakom hans rygg
trots att få har sett hans piercing.
På trottoaren går en brandman
med Jefferson och Washington på fickan.
En bankkamrer kramar sina små pirater
och kysser sin unga hustru på kinden.
En collegestudent säljer vallmo
som hon har plockat utanför sitt fönster.
Hos frisören väntar kunder
på en flicka med många tatueringar.
Dr John hade sett dem alla.

MAGGIE

Maggie hade länge varit ute på vägarna trots att hon saknade egen båge.
Hon hade sett mycket fastän hon var ung.
Hon hade hört härmtrasten i sommarbrisen.

Trots att hon saknade fast punkt i tillvaron hade hon egna kids: Andy och Pedro höll henne vaken om nätterna och sysselsatt om dagarna. ”Jag är trött

på alla svekfulla män”, sa Maggie till den som hade öron att höra med.
”Jag vill ha en man som Dr John som har sett världen, gjort det mesta.”

PEDRO & ANDY

Sedan den lokala polisen gripit
och misshandlat Dr John
i cellen på Figueroa Street
bodde Pedro och Andy
hos sin gudfar Jim
som fick sörja för många.
”Låt barnen komma till mig”
sa han och lärde dem
vända andra kinden till.
Efter Dr John bär Jims son
Johnny sitt namn.

BRÖLLOPET I LOS ALAMOS

Motorcyklarnas krom glänste i solen
när Jim och Jude körde genom öknen.
De drog till ett billigt hak med många ansikten.
”Kyssar gav Mandy mig, kyssar av sin mun!”
sa Jim. Hennes kärlek var sötare än traktens vin
och han ett lätt byte med sitt brustna hjärta.
Ljuv var den söta doften av Berry Blossom
fördenskull hade vännerna henne kär.
”Säg vad kan du göra, vackra sommardröm!”
sa Jim. ”Jag har bara min arma kropp och själ
och en koffert full av minnen. Håll fast
vid min skuldra, flyktiga ungdom!”
Jim måste ha varit törstig för han tömde sitt glas
när han såg hennes runda barm.

LA TAQUERIA

Ta en titt på Mandy.
Hon är mer än en bihustru
och jag får aldrig nog
av att känna hennes
kropp tätt emot min.
Hennes mun är ljuvare
än en halvljummen bärs
hennes kinder brända
av sydkustens sol
och hennes axlar
smyckade med motiv
ur aztekisk mytologi.
Ljuvt doftar hennes lockar
av honung och mandelblom.
Hon är den sötaste bönan
söder om Mojaveöknen.
Hon serverar tacos och enchilada
som vi äter med salsa
och syrad mexikansk grädde.
Jag är hennes frälsare
och en vinnarskalle.
Vill du ha min autograf?

STRANDEN

Här är gudagott att vara:
en avskild strand där vi ostörda
kan lyssna till havsvågor och västanvind.
Havet brusar, vinden susar
och snäckan i sanden döljer en hemlighet.
Låt oss avslöja dess mysterium ikväll!
Havet uppenbarar antika valv
och bågar högt över oss.
Om en stjärna faller
ska jag använda dess cinnober
till att måla din bild i havets umbra.
När det gäller kärlekens diskurs
är jag en läraktig elev i livets skola
och du är min maestro.

SKYFALL

Allt i den sinnliga världen är förgängligt
och allting jag äger är bara ett lån.
Men kärleken är evig
och även om du går din väg
kommer dörren stå öppen för dig.
Jag lovade dig en rosenträdgård.
Jag gav dig allt
men du vände dig bort.
Jag lovade dig ett liv tillsammans.
Jag lovade dig den heliga treenigheten
men om du inte vill följa mig längre
kan du åtminstone kyssa mig farväl
och säga om du har ändrat dig.
Om du vill förneka mig
kan du vända dig bort och gå din väg
men syrsorna spelar i skymningen
och efter skyfall kommer skördetid.

BARABBAS

Alla bär på en hemlighet
något de inte kan förlika sig med.
Vissa ägnar hela livet
åt att försöka dölja sin mörka sida
som följer varje steg de tar likt en skugga
som hotar att dra dem i smutsen.
Jag förlorade inkomst och hustru
jag förlorade min frihet
saker jag värderade högt
men som har mindre betydelse nu.
Ikväll är jag långt från stadens ljus.
Jag kommer att fira i mina vänners lag.
Säg till Andy och Pedro
att jag är på en plats
som är lätt att hitta. Berätta
att jag är i deras faders hus.

ÄNGLARNAS STAD

Se Gringo på en svart Road King Classic
och Mandy bakom honom på bönpallen
på väg mot änglarnas stad.

Jude och Maggie till vänster om dem.

Jake och Johnny till höger på varsin glidare.

Kromen blixtrar, motorerna dundrar.

Gringo har ingen pistol.

Han har ingen kniv.

Han har aldrig varit efterlyst.

Han har aldrig felparkerat

eller fifflat med skatten

men när han åker på motorvägen

blir han rena dynamiten

en tickande bomb på 1 449 kubik

en överbelastning som kan explodera

en eftersökt man

samhällets fiende nummer ett.

LAPD försöker stoppa honom i en polisspärr

tar upp jakten med sina polisfordon.

I en vägkorsning prejar de Gringo

drar ner honom på gatan

pryglar honom med sina polisbatonger

sparkar honom när han står på knä

och oskadliggör honom

med en elpistol.

ARENA

Kejsaren är en gambler
som har ett enda kort att spela.
Han har uppmanat Colosseum
att decimera antalet gladiatorer
som sympatiserar med Spartacus
som har knäböjt på cirkus.
Kom till arenan!

Översteprästen är en gambler
som har ett enda kort att spela.
Hon har sagt att gladiatorernas
knäböjande är ”dumb and disrespectful”
och att de kan protestera
”if they want to be stupid”.
Kom till arenan!

Senatorn är en gambler
som har ett enda kort att spela.
Han har knäböjt i Senaten
för att visa sin solidaritet
och protestera mot diskriminering
och övervåld mot minoriteter.
Kom till arenan!

Barbarernas hövding är en gambler
som har ett enda kort att spela.
Han har tigit i 8 minuter 46 sekunder
för att hedra minnet av Bestiarius
som kvävdes till döds när Crassus
tryckte ner hans huvud med sitt knä.
Kom till arenan!

HOLLYWOOD FOREVER

Maggie och Mandy som suttit hemma
framför teven är tillbaka i verkligheten
och åker långfärdsbuss
till Hollywood Memorial Park.

Iförda svarta kläder, solglasögon
och solbränna från sydkusten
blir de fotograferade av paparazzi
utanför Hollywood Memorial Park.

På vägen dit ser de syner
som får dem att tappa fattningen:
Hundratals hemlösa sover på gatan
intill Hollywood Memorial Park.

En kvinna skriker i en mynttelefon
efter att hysteriskt ha sprungit
fram och tillbaka längs Skid Road
nära Hollywood Memorial Park.

Maggie och Mandy har offrat allt
och är beslutna att följa sin plan
men först tänker de lägga ner en krans
i Hollywood Memorial Park.

GHOST RIDER

Tidigt en morgon såg en skara ungdomar i parken vid Shoreline Drive och Castillo Street en ung man som körde en svart Low Rider. Ingen visse vem han var eller varifrån han kom så de kallade honom helt enkelt Dr John efter namnet på ryggen till hans bikerjacka. När han hade satt sig till rätta i skuggan av en stor sykomor mitt emot Beachside Inn började han berätta för dem som hade öron att höra med om hur global uppvärmning rovdraft och miljögifter hotade skapelsen. Han sa att dagens politiker ägnar alltför mycket tid åt att bygga luftslott och att de unga borde ägna mer tid åt att värna om miljön för att inte hamna i ett ödeland mellan klippor och hav.

ODÖRT + VALLMO

I BEGYNNELSEN

Utan förändring
finns ingen väg att vandra
eller några ord.

COPYRIGHT

© Torgny Lilja

Blackbird Publishing, Stockholm MMXXII

Detta verk skyddas enligt lagen om upphovsrätt (URL 1960:729).

Torgny Lilja sitter intill soluret i Tyresö slottspark (c1977).

Av samma författare

Själen palimpsest: Tradition och värde i Johannes Edfelts lyrik (2022)

Riket Ingenstans: Formspråk och intertextualitet i Edfelts 30-talslyrik (2022)

Kommunicera med media: Handbok för informatörer (2022)

Reportage: From Far and Near (2022)

Anna Achmatovas Rekviem: Översättning och kommentar (2022)

Anton Tjechovs Damen med hunden: Översättning och kommentar (2022)